

шумъ, който само при ходене изъ лозе се долавя. Докле премисли това, ето че и самиятъ Мацакъ се изправи до стената, остави две праздни кошници на нея, хвана се съ две ржце и, безъ да вижда дѣдо Илия, се прехвърли отсамъ въ дѣдовото Илиево лозе, взе кошниците долу и започна да бере грозде, безразборно, отъ кждето му попадне.

Дѣдо Илия гледаше това като замаянъ. До ушитѣ му достигаше шумътъ на престъплението:

— Шупуръ — такъ, шупуръ — такъ!

Листата на лозитѣ шумолѣха и роптаяха, колѣнцето на гроздоветѣ щракаше съ съпротива, нѣкои лози цѣли се люлѣеха въ ржцетѣ на Мацака, като че ще ги изтръгне изъ коренъ. На дѣда Илия му се струваше, че има борба между крадеца и лозето, и шумътъ на тая борба се приближаваше все повече.

— Ами, ако ме види? — помисли дѣдо Илия и голѣма буца отъ мжка и огорчение притисна гърдитѣ му.

— Ще се засрами човѣкътъ, — си отговори той самъ и бързо прибра тояжката, кърпата и гаванката отъ камъка, сниши се до влажната земя и като крадецъ, пълзешкомъ се дотътри до другия синуръ на своето лозе и се скри въ храсталака. Кристални капчици роса се изрониха отъ храститѣ, обнизаха съ свѣтълъ ореолъ неговата бедна отъркана гугла и продължаваха да капятъ до него.

Шумътъ полека — лека утихна. Дѣдо Илия се надигна и видѣ, че Мацакътъ се прехвърли въ своето лозе и свали дветѣ пълни кошници отъ стената.

— Охъ, — въздъхна съ облекчение старецътъ и излѣзе отъ своето скривалище съ прѣсна прѣстъ по колѣнетѣ.

Той набра грозде, обкичи кошницата съ росни лозови вѣйки и тръгна за дома. Стори му се, обаче, че върви много бързо и може да настигне своя съседъ, затова седна до едно чучурче, загледа се въ струята му и се заслуша въ пѣсенята му. Безъ да усѣти, едри сълзи се зарониха по странитѣ на дѣдо Илия.

— Защо плачешъ, Илия? — гласно се попита той. — Не е за плачъ живота, а за радостъ! Я си плисни шепавата вода и отивай!

Плисна си той ледена вода, избърса влагата отъ лицето и се гурна въ росистата зеленина на пжтеката, като